

1 BELEIDSKADER

Het beleidskader wordt onderverdeeld in drie onderdelen: Wetgeving op Europees, nationaal en regionaal niveau. De relevante wet- en regelgeving zal in de volgende paragrafen worden uitgewerkt. Speciale aandacht zal worden besteed aan het lange termijn perspectief van ontwikkelingen op de afvalmarkt en het milieubeleid hieromtrent.

1.1 Europees niveau

1.1.1 Zesde Milieuactieprogramma

Met het vijfde milieuactieprogramma (1992-1999), “Op weg naar duurzame ontwikkeling”, zijn nieuwe maatregelen genomen aangaande de integratie van milieuoverwegingen in andere beleidsterreinen en is het tot een bredere verbintenis gekomen. De algemene evaluatie van het programma bevatte de conclusie dat weliswaar vooruitgang was geboekt bij het terugdringen van verontreinigingsniveaus op sommige gebieden, maar dat er nog genoeg problemen overbleven en dat aantasting van het milieu zou doorgaan, tenzij:

- Meer vooruitgang zou worden geboekt bij de tenuitvoerlegging van milieuwetgeving in de lidstaten;
- Integratie van milieuoverwegingen in het economisch en sociaal beleid dat tot belastende activiteiten voor het milieu leidt, zou worden verbeterd en versterkt;
- Belanghebbenden en burgers zich meer betrokken zouden voelen bij inspanningen ter bescherming van het milieu;
- Een nieuwe impuls zou worden gegeven aan maatregelen gericht op het aanpakken van een aantal ernstige en hardnekkige milieuproblemen alsmede van een aantal problemen die thans ontstaan.

Dit kader vormde de leidraad voor de kernstrategie van het zesde milieuactieprogramma, dat de milieudoelstellingen en –prioriteiten vaststelt die een integrerend deel zullen uitmaken van de strategie voor duurzame ontwikkeling van de Europese Gemeenschap. Het programma legt de belangrijkste prioriteiten en doelstellingen voor het milieubeleid vast voor de komende vijf tot tien jaar en zet uiteen welke maatregelen moeten worden genomen.

Binnen dit zesde Milieuactieprogramma wordt aandacht besteed aan vier prioritaire gebieden, te weten:

- Aanpak van klimaatverandering
- Natuur en biodiversiteit
- Milieu en gezondheid
- Duurzaam gebruik van natuurlijke hulpbronnen en beheer van afval.

De doelstelling met betrekking tot het laatste onderdeel bestaat uit “*de totstandbrenging van een situatie waarin het verbruik van hernieuwbare en niet-hernieuwbare hulpbronnen de draagkracht van het milieu niet overschrijdt. Verwezenlijking van een loskoppeling van het gebruik van hulpbronnen en economische groei door middel van een aanzienlijke verhoging van het rendement van de hulpbronnen, dematerialisatie van de economie en afvalpreventie.*”

1.1.2 Kaderrichtlijn afvalstoffen

Deze richtlijn geeft het raamwerk voor de afvalstoffenregelgeving op Gemeenschapsniveau. Ze is in beginsel op alle afvalstoffen van toepassing. De richtlijn geeft een definitie van 'afvalstof' en vestigt de hiërarchie bij het afvalstoffenbeheer (preventie, hergebruik en definitieve verwijdering van afvalstoffen) en bevat basisvereisten voor activiteiten met afvalstoffen zoals een vergunningstelsel.

Als expliciet doel wordt in de kaderrichtlijn vermeld: de uiteindelijke zelfverzorging op het gebied van afvalverwijdering op gemeenschapsniveau; afzonderlijke lidstaten moeten naar zelfvoorziening kunnen streven. De geografische omstandigheden en de behoefte aan speciale installaties voor speciale soorten afval worden in acht genomen (artikel 5).

Voorts eist de richtlijn van de lidstaten om afvalbeheerplannen op te stellen en de Commissie regelmatig over de implementatie te berichten (artikel 7).

De richtlijn is in Nederland geïmplementeerd in hoofdstuk 1, 8, 10 en 15 van de Wet Milieubeheer. Hiernaast is de richtlijn verankerd in de Regeling Europese Afvalstoffenlijst, diverse provinciale en gemeentelijke milieu- en afvalverordeningen en in het Landelijk Afvalbeheerplan.

1.1.3 Richtlijn storten

Deze richtlijn heeft betrekking op stortplaatsen die nog in werking zijn. Bepaald is dat deze stortplaatsen uiterlijk 16 juli 2009 overeenkomstig de voorschriften moeten zijn aangepast dan wel moeten zijn gesloten. De stortplaats van Attero voldoet hieraan. In principe valt iedere opslag van afvalstoffen onder de richtlijn met uitzondering van opslag in afwachting van verwijdering binnen één jaar, dan wel in afwachting van nuttige toepassing binnen drie jaar.

De richtlijn onderscheidt drie soorten stortplaatsen: voor gevaarlijke afvalstoffen, voor niet-gevaarlijke afvalstoffen en voor inerte afvalstoffen. Zij bevat bepalingen en voorschriften over o.a. acceptatiecriteria, stortverboden, afvalklassen en nazorg. Deze richtlijn is via een besluit in het Staatsblad op 5 juli 2001 in de nationale wetgeving geïmplementeerd:

- door middel van wijzigingen van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer, het Besluit stortplaatsen en stortverboden afvalstoffen, het Stortbesluit bodembescherming en het Besluit vrijstellingen stortverbod buiten inrichtingen (Stb. 2001, nr. 336);
- door middel van een wijziging van de bij het Stortbesluit bodembescherming behorende Uitvoeringsregelingen (Stcrt. 2001, 133).

Bijlage II (Annex II) van deze richtlijn is in een later stadium vastgesteld en regelt vooral de acceptatie en klassificatie van afvalstoffen en stortplaatscompartimenten (klassen). De Annex II is op 16 juli 2009 geïmplementeerd in de Nederlandse wetgeving door aanpassing van de BSSA, SB, Besluit melden, Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer, regeling melden en regeling acceptatie.

1.1.4 IPPC richtlijn

De IPPC richtlijn (Europese Richtlijn 96/61/EG inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging; gecodificeerd 2008/1/EG) verplicht de EU lidstaten om grote milieuvervuulende bedrijven te reguleren middels een integrale vergunning gebaseerd op de Beste Beschikbare Technieken (BBT). In Bijlage 1 van de Richtlijn is een overzicht opgenomen van bedoelde categorieën bedrijven, en eventuele drempelwaarden, van industriële activiteiten die IPPC plichtig zijn. In Nederland is de Richtlijn sinds 1 december 2005 geïmplementeerd in de Wet milieubeheer (Wm) en de Waterwet (Ww). Voor stortplaatsen is geen BREF opgesteld. Stortplaatsen worden geacht aan de IPPC richtlijn te voldoen als zij voldoen aan de (gedetailleerdere) eisen van de EU-richtlijn storten.

1.1.5 Europese afvalstoffenlijst (Eural)

Voor de definitie of afvalstoffen aangemerkt moeten worden als gevaarlijk respectievelijk ongevaarlijk afval is sinds 8 mei 2002 de Eural maatgevend. Bij de implementatie van de Eural in de Wm-vergunning van Attero heeft de provincie als uitgangspunt gehanteerd dat afvalstoffen die voorheen ingevolge het BAGA mochten worden gestort, ook al worden deze stoffen na invoering van de Eural als gevaarlijk afval aangemerkt, onder dezelfde condities door Attero geaccepteerd en gestort mogen blijven worden. Op 7 juli 2003 hebben GS Drenthe deze aanpassingen in de Wm-vergunning aangebracht. Voor diverse afvalstoffen moet per partij worden bepaald of die afvalstof gevaarlijk, danwel niet-gevaarlijk afval is. In hoofdlijnen geldt voor (gemengd en/of verontreinigd) bouw- en sloopafval (bsa) en residuen ervan alsmede voor asbesthoudend bsa en andere asbesthoudende afvalstoffen dat deze in de Eural als gevaarlijk afval worden aangemerkt. Omdat deze stoffen op grond van de (op het BAGA gebaseerde) vigerende Wm-vergunning mogen worden gestort op een stortplaats voor niet-gevaarlijk afval, staat de overheid toe dat dit wordt gecontinueerd, onder de huidige voorschriften. Voor asbesthoudend afval is een apart compartiment (ingevolge artikel 6 van het Stortbesluit) in de stortplaats voor niet-gevaarlijk afval ingericht.

1.1.6 Natura 2000

Natura 2000 is een Europees netwerk van beschermde natuurgebieden op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie. Dit netwerk vormt de hoeksteen van het beleid van de EU voor behoud en herstel van biodiversiteit. Natura 2000 beoogt niet uitsluitend de bescherming van gebieden (habitats), maar draagt ook bij aan soortenbescherming. Het netwerk omvat alle gebieden die zijn beschermd op grond van de Vogelrichtlijn (1979) en de Habitatrichtlijn (1992). Voor Nederland gaat het in totaal om 162 gebieden. Deze Natura 2000 gebieden wijst Nederland op dit moment aan. Inmiddels zijn er 119 gebieden voor definitieve aanwijzing in procedure gebracht. De Vogel- en Habitatrichtlijnen zijn in Nederland vertaald naar de Natuurbeschermingswet (gebiedsbescherming) en de Flora- en faunawet (soortbescherming).

1.1.7 Richtlijn luchtkwaliteit

De richtlijn geeft lidstaten de mogelijkheid om later te voldoen aan grenswaarden als de betreffende lidstaten voldoende inspanning laten zien om de luchtkwaliteit te verbeteren. Voor fijn stof (PM_{10}) is er uitstel mogelijk tot 2011 en voor stikstofdioxide (NO_2) tot 2015. De richtlijn is een samenvoeging van de Kaderrichtlijn Lucht uit 1996, de daaruit voortvloeiende 1e, 2e en 3e Dochterrichtlijnen en een beschikking van de Raad uit 1997. Ook zijn nieuwe normen geïntroduceerd voor $PM_{2.5}$. De richtlijn is ingegaan op 11 juni 2008. De richtlijn

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

luchtkwaliteit is in Nederland geïmplementeerd in hoofdstuk 5 van de Wet milieubeheer, ook wel de Wet luchtkwaliteit genoemd.

Deze richtlijn is met name relevant voor de emissie van NOx, NH4 en fijn stof (PM10) van Attero.

1.1.8 Kaderrichtlijn Water

Veel wateren in Nederland zijn vervuild met bijvoorbeeld zware metalen, PAK's en andere gevaarlijke stoffen. In vrijwel alle gevallen is de mens daarvan de oorzaak. De Kaderrichtlijn water (KRW) is een Europese richtlijn die ervoor moet zorgen dat de kwaliteit van het oppervlakte- en grondwater in 2015 op orde is. In het verleden zijn er vele Europese richtlijnen op het gebied van water verschenen. De Kaderrichtlijn water, die in 2000 van kracht is geworden, moet in deze verschillende soorten regels meer eenheid brengen. Via de Implementatiewet EG-kaderrichtlijn water is de Kaderrichtlijn Water vertaald in de Nederlandse wetgeving. De Implementatiewet is gepubliceerd in het Staatsblad 2005, nr. 303.

1.1.9 Herziene richtlijn milieueffectrapportage

De Europese richtlijnen met betrekking tot milieu-effectrapportages (m.e.r.) zijn bedoeld om milieu-effecten van plannen en programma's tijdens de voorbereiding ervan in beeld te brengen in de vorm van een milieuraapport en zijn relevant voor overheden op Rijks-, provinciaal en gemeentelijk niveau.

Alle richtlijnen zijn geïmplementeerd in Nederlandse wetgeving, in hoofdstuk 7 van de Wet milieubeheer (Wm) en in het Besluit milieueffectrapportage 1994 (Besluit m.e.r. 1994). De hoofdstukken 2, 14 en 19 van de Wm zijn ook van belang.

1.1.10 Richtlijn strategische milieubeoordeling

Sinds 21 juli 2004 is de Europese Richtlijn voor de milieubeoordeling van plannen en programma's of wel de Europese richtlijn strategische milieubeoordeling (SMB) van kracht. Deze Europese richtlijn is op 28 september 2006 middels een wijziging van de Wet milieubeheer (Staatsblad 2006, 336) en een wijziging van het Besluit m.e.r. (Staatsblad 2006, 388) geïmplementeerd in de Nederlandse regelgeving. Naar verwachting zal het voornemen ook zogenaamd plan m.e.r.-plichtig zijn. De plan m.e.r. geldt voor wettelijk of bestuursrechtelijk verplichte plannen indien het betreffende plan een kader vormt voor toekomstig m.e.r.-(beoordelings)plichtige activiteiten en/of er voor het betreffende plan een passende beoordeling moet worden opgesteld op grond van de artikelen 6 en 7 van de Habitatrichtlijn. Dit laatste is voor onderhavig voornemen niet het geval, maar het voornemen is wel plan m.e.r.-plichtig omdat voor de herinrichting van de stortplaats, waarbij een wijziging van contourlijnen plaatsvindt, een partiële herziening van het bestemmingsplan nodig is.

De vereisten voor een plan m.e.r.-procedure zijn lichter dan die voor een project m.e.r.-procedure. Dit betekent dat met het doorlopen van de zwaarste procedure - die van het project m.e.r. - ook invulling wordt gegeven aan de procedurele vereisten van een plan m.e.r.-procedure. Ook inhoudelijk wordt aan de vereiste van beide m.e.r.-procedures voldaan. Concluderend betekent dit dat het de intentie is één MER op te stellen voor beide procedures zodat het MER ook kan worden gebruikt voor een milieueffectbeoordeling in het kader van de SMB-richtlijn.

1.2 Nationaal niveau

1.2.1 Vierde Nationaal Milieubeleidsplan

Het Vierde Nationaal Milieubeleidsplan (NMP4) geeft aan dat er de laatste jaren een ambitieus programma met betrekking tot afvalstoffen is gekomen. Dit programma is gericht op preventie, hergebruik, reduceren van ongewenste milieueffecten en nationale planning. Dit beleid werpt zijn vruchten af. De laatste jaren is het percentage gestort afval aanzienlijk gedaald. Ondanks een forse toename van het afvalvolume is de problematiek met betrekking tot afvalstoffen nu grotendeels beheersbaar. Het vierde nationaal milieubeleidsplan gaat hier dan ook niet verder op in.

1.2.2 Landelijk Afvalbeheerplan 2009-2021

Het Landelijk Afvalbeheerplan (LAP 2) is in de Wm verankerd in de artikelen 10.4–10.14. Binnen het Landelijk Afvalbeheerplan wordt rekening gehouden met de voorkeursvolgorde voor afvalbeheer, met doelmatigheid en met het nationale milieubeleidsplan. Voorts bevat het plan de onderwerpen die ingevolge bindende besluiten van de EU moeten worden opgenomen alsmede de hoofdlijnen van het nationale afvalstoffenbeleid.

De ambitie van het LAP 2 is aan te sluiten bij het huidige milieubeleid. Het milieubeleid heeft tot doel het scheppen van condities en het stellen van randvoorwaarden voor de instandhouding en verbetering van de milieukwaliteit, om op die manier een bijdrage te leveren aan duurzame ontwikkeling.

Dit algemene milieudoel betekent dat het afvalstoffenbeleid zich richt op het beperken van het ontstaan van afvalstoffen, het beperken van de milieudruk van de activiteit 'afvalbeheer' en het vanuit ketengericht afvalbeleid beperken van de milieudruk van productketens. Dit resulteert in de volgende kwantitatieve en kwalitatieve doelstellingen:

1. Stimuleren van preventie van afvalstoffen, zodanig dat het totaal afvalaanbod in 2015 niet groter mag zijn dan 68 Mton en in 2021 niet groter mag zijn dan 73 Mton.
2. Verhogen van de nuttige toepassing van het totaal aan afvalstoffen van 83% in 2006 naar 85% in 2015.
3. Verhogen van de nuttige toepassing van het totaal aan huishoudelijk afval van 51% in 2006 naar 60% in 2015.
4. Verhogen van de nuttige toepassing van het totaal aan HDO-afval van 46% in 2006 naar 60% in 2015.
5. Minstens gelijk houden van het in 2006 in Nederland reeds behaalde percentage van 95% nuttige toepassing van bouw- en sloopafval, ondanks de verwachte forse toename in de productie van deze afvalstroom in de komende jaren (van 24 Mton in 2006 naar 32 Mton in 2021).
6. Minstens gelijk houden van het in 2006 in Nederland reeds behaalde percentage van 90% nuttige toepassing van industrieel afval, ondanks de verwachte toename in de productie van deze afvalstroom van 16 Mton in 2006 naar 18 Mton in 2021.
7. Reduceren van storten van brandbaar restafval van 1,7 Mton in 2007 tot 0 Mton in 2012.
8. Reduceren (richtinggevende doelstelling) van 20% milieudruk in 2015 voor elk van de zeven prioritaire stromen die in het kader van het ketengericht afvalbeleid worden opgepakt.
9. Optimaal benutten van de energie-inhoud van afval dat niet kan worden hergebruikt.
10. Beter benutten van de restwarmte van afvalverbranding.

11. Realiseren van een gelijkwaardig Europees speelveld voor afvalbeheer.
12. Bevorderen van marktwerking en het vormgeven van de bijzondere verantwoordelijkheid van de overheid voor storten.
13. Gebruiken van het Cradle-to-Cradle (C2C) concept als inspiratiebron bij de zeven prioritaire stromen die in het kader van het ketengericht afvalbeleid worden opgepakt.
14. In het kader van de integrale ketenbenadering vanuit het afvalstoffenbeleid een bijdrage leveren aan de ambities op het gebied van duurzaamheid van het kabinet Balkenende IV:
 1. In 2020 is de CO₂-uitstoot met 30% verminderd ten opzichte van 1990;
 2. In 2020 bestaat er geen gevaar meer voor mens en milieu als gevolg van de verspreiding van gevaarlijke stoffen;
 3. In 2010 is het verlies van biodiversiteit gestopt.

Verwijdering

In de planperiode van het LAP wordt uitgegaan van een scenario waarbij het stortaanbod van niet brandbare en niet herbruikbare afvalstoffen tussen 2006 en 2015 afneemt van 2,6 Mton naar 1,4 Mton (in 2007 bedroeg het 3,684 Mton). Het storten van brandbaar afval zal rond 2012 geminimaliseerd zijn door de uitbreiding van de AVI-capaciteit. Ter vergelijking: in 2007 werd nog 1,7 Mton brandbaar afval gestort. De doelstelling van het LAP is dat er gedurende de planperiode een restcapaciteit is wat betreft het storten van afvalstoffen van tenminste 6 jaar. Tijdens de planperiode van het LAP mag geen extra stortcapaciteit worden vergund of in procedure worden gebracht.

Mocht gedurende de planperiode van het LAP blijken dat, ondanks de grote restcapaciteit (eind 2007 bedroeg de restcapaciteit 55.360.728 m³), er toch binnen 6 jaar een tekort aan stortcapaciteit dreigt te ontstaan, dan wordt uitbreiding van de capaciteit alleen toegestaan door uitbreiding van de bestaande stortplaatsen of door heropenen van gesloten stortplaatsen die voldoen aan de eisen van het Stortbesluit Bodembescherming en de nazorgregeling stortplaatsen uit de Wet Milieubeheer. Het realiseren van nieuwe stortlocaties is niet aan de orde.

Voor het stortlichaam van Attero is het LAP 2 van toepassing, in de zin dat er geen vergroting van de stortcapaciteit mag worden aangevraagd. Attero is niet voornemens een vergroting van de stortcapaciteit aan te vragen. De vergunning waarvan dit MER het achterliggende document is, heeft betrekking op het veranderen van de contouren van het stortlichaam.

LAP 2 als toetsingskader

Ingevolge artikel 10.14 Wm moet ieder bestuursorgaan bij het uitoefenen van een bevoegdheid met betrekking tot afvalstoffen rekening houden met het LAP 2. Het bevoegd gezag dient dit plan te gebruiken als toetsingskader bij de uitoefening van hun bevoegdheid krachtens de Wet milieubeheer. Daarnaast is het LAP 2 kaderstellend voor het beleid van provincies en gemeenten voor invoering en stimulering van afvalpreventie en gescheiden inzameling van huishoudelijk en bedrijfsafval.

1.2.3 Wet milieubeheer (Wm)

De Wet milieubeheer (Wm) heeft tot doel het milieu te beschermen en een integrale beoordeling te maken van de gevolgen die inrichtingen voor het milieu kunnen hebben. De brede beslissingsgrondslag - het belang van de bescherming van het milieu - maakt het mogelijk structurele brongerichte maatregelen te treffen, waarbij

een integrale aanpak van milieuproblemen mogelijk wordt. Er worden in de wet regels gesteld omtrent de vergunningverlening, de totstandkoming van besluiten, de handhaving van vergunningsvoorschriften en het instellen van beroep bij de Afdeling Bestuursrechtspraak. Met de op 1 december 2005 in werking getreden Wet tot wijziging van de Wet milieubeheer en de Wet verontreiniging oppervlaktewateren is in de Wm ook opgenomen dat relevante bestaande vergunningen en technieken uiterlijk 30 oktober 2007 geactualiseerd dienen te zijn op het beschermingsniveau van de IPPC richtlijn. De IPPC richtlijn houdt in dat grote milieuvervuulende bedrijven de beste beschikbare technieken (BBT) moeten toepassen in hun bedrijfsvoering. De Wet milieubeheer is direct van toepassing op het voornemen, aangezien er een milieuvergunning moet worden aangevraagd voor de voorgenomen activiteiten.

1.2.4 Regeling aanwijzing BBT-documenten

In de regeling aanwijzing BBT-documenten staat aangegeven welke referentiedocumenten (BREF) er gelden voor welke sectoren om te kunnen beoordelen of wordt voldaan aan de IPPC richtlijn. In deze referentiedocumenten staan vervolgens de best beschikbare technieken beschreven. Het bevoegd gezag houdt bij de aanvraag van een vergunning rekening met deze beschrijvingen van best beschikbare technieken. Deze regeling is een implementatie van richtlijn nr. 2008/1/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 januari 2008 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (Gecodificeerde versie) (*PbEU* L 24). Deze regeling is verankerd in artikel 5a.1, tweede lid, van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer. De meest actuele versie die in dit MER wordt gehanteerd is de regeling van 27 mei 2009.

1.2.5 Regeling scheiden en gescheiden houden van gevaarlijke afvalstoffen

In deze regeling is vastgesteld hoe inrichtingen om dienen te gaan met de opslag van gevaarlijke stoffen. In deze richtlijn is de richtlijn 91/689/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen (*PbEG* L 377) geïmplementeerd. Ook heeft deze regeling betrekking op de artikelen 8.44, 8.45 en 21.6, zesde lid, van de Wm. Als bijlage is een lijst opgesteld met een beschrijving van de verschillende categorieën gevaarlijke afvalstoffen. Aangezien bij Attero ook gevaarlijke afvalstoffen worden gestort, is deze regeling van toepassing op het voornemen.

1.2.6 Besluit stortplaatsen en stortverboden afvalstoffen (BSSA)

In dit besluit wordt aangegeven welke voorschriften of beperkingen het bevoegd gezag tenminste verbindt aan een Wm-vergunning voor een stortplaats. Ook zijn acceptatiecriteria en een acceptatieprocedure opgenomen. Voor ruim 30 categorieën afvalstoffen zijn stortverboden en procedures voor eventuele ontheffingen opgenomen. Hiervoor is al aangegeven dat de EU-richtlijn Storten (incl. de Annex-II) in dit Besluit is geïmplementeerd. Dit besluit is voor het voornemen direct relevant.

1.2.7 Besluit melden bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen (Bma)

Besluit van 7 oktober 2004 dat één meldsysteem introduceert voor zowel bedrijfs- als gevaarlijke afvalstoffen. In plaats van in twaalf provinciale milieuverordeningen (PMV's) is de systematiek van melden nu vastgelegd in één algemene maatregel van bestuur (AMvB) Dit besluit is voor het voornemen direct relevant.

1.2.8 Regeling melden bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke stoffen (AMvB melden)

Regeling van 13 oktober 2004, gebaseerd op het Besluit melden bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen. De regeling werkt een aantal onderwerpen uit dit besluit nader uit. Deze regeling is voor het voornemen direct relevant.

1.2.9 Wet Bodembescherming (Wbb)

Het doel van de Wet bodembescherming (Wbb) is in de eerste plaats het beschermen van de bodem zodat deze kan worden benut door mens, dier en plant: nu en in de toekomst. De Wbb was eerder vooral gericht op een directe bescherming van de kwaliteit van de bodem: het voorkomen van verontreiniging.

Op 1 januari 2006 is de Wbb ingrijpend aangepast omdat het beleid met betrekking tot bodemsaneringen veranderde. Er werd tot die tijd te weinig gesaneerd: met het oude beleid had het nog minstens 100 jaar geduurd om de gestelde doelen te bereiken, vooral vanwege de hoge kosten van bodemsaneringen.

Het gewijzigde Wbb moet dit verbeteren door:

- Saneringen goedkoper te maken. Bijvoorbeeld door rekening te houden met de functie van de bodem (industrieterreinen hoeven minder schoon te worden opgeleverd dan woonwijken).
- De procedure voor eenvoudige gevallen verder te versimpelen.
- Marktpartijen aan te moedigen in bodemsanering te investeren.
- Gemeentes en provincies meer keuzevrijheid geven bij de besteding van geld bestemd voor bodemsanering.
- Eigenaren van bedrijventerreinen te laten meebetalen aan de sanering daarvan.

De Wet Bodembescherming is van toepassing op het voornemen, omdat er voorkomen dient te worden dat de bodem verder verontreinigd raakt door het verhogen van het stortlichaam. De gevolgen van deze verhoging op de bodem zullen worden onderzocht.

1.2.10 Stortbesluit Bodembescherming (SB)

Dit besluit (met bijbehorende uitvoeringsregeling en richtlijnen) bevat hoofdzakelijk voorschriften inzake de milieubeschermende voorzieningen bij het storten van afvalstoffen. Hiervoor is al aangegeven dat de EU-richtlijn Storten (incl. de Annex-II) in dit Besluit is geïmplementeerd. Dit stortbesluit is relevant voor het voornemen.

1.2.11 Besluit Bodemkwaliteit (Bbk)

Het besluit is op 1 januari 2008 in stappen in werking getreden. Het besluit verandert het bodembeleid ingrijpend. Het moet de bodem beter beschermen en meer ruimte bieden voor nieuwe bouwprojecten, zoals woningen en wegen. Het besluit geeft gemeenten en provincies meer verantwoordelijkheid om de bodem te beheren. In het besluit staan ook nieuwe regels voor bouwstoffen en de bestaande regels voor kwaliteitsborging (Kwalibo). Gezien de kans op bodemverontreiniging door het voornemen, is dit besluit relevant.

1.2.12 Natuurbeschermingswet (Nbw)

Op 1 oktober 2005 is de Natuurbeschermingswet 1998 in werking getreden. Deze wet regelt de bescherming van waardevolle natuurgebieden. De wet kent drie typen natuurgebieden: (1) Natura 2000 gebieden; (2) Beschermde natuurmonumenten; en (3) Gebieden die de Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (LNV) aanwijst ter uitvoering van verdragen of andere internationale verplichtingen (met uitzondering van verplichtingen op grond van de Vogelrichtlijn en Habitatrichtlijn), zoals Wetlands. Voor activiteiten in of nabij een natuurgebied die gevolgen hebben op soorten en/of habitattypen, is een vergunning op grond van de Natuurbeschermingswet nodig. Er zal worden getoetst of het voornemen geen negatieve effecten heeft op nabijgelegen natuurgebieden.

1.2.13 Flora- en Faunawet (Ffw)

De Flora- en faunawet is met ingang van 1 april 2002 in werking getreden. Kenmerk van de Flora- en Faunawet is de erkenning dat dieren, ook zonder direct nut voor de mens, waardevol zijn. De Flora- en faunawet beschermt naast de zeldzame en bedreigde ook de algemenere diersoorten en heeft betrekking op alle ingrepen die gepleegd worden en van enige invloed kunnen zijn op flora en fauna. Om aan de wet te voldoen dient voor de ingreep onderzocht te zijn wat de invloed is op de verschillende beschermde soorten. Verder dient er alles aan gedaan te zijn om de negatieve effecten tot een minimum te beperken. Wanneer er door de ingreep verstoring van soorten wordt verwacht en dit niet te voorkomen is, dient een ontheffing aangevraagd te worden. Vrijstellingen en ontheffingen worden, tenzij uitvoering van internationale verplichtingen of bindende besluiten van organen van de Europese Unie of andere volkenrechtelijke organisaties noodzakelijk tot het verlenen van vrijstelling of ontheffing om andere redenen, slechts verleend bij *'dwingende redenen van groot openbaar belang, wanneer er geen andere bevredigende oplossing bestaat en indien geen afbreuk wordt gedaan aan een gunstige staat van instandhouding van de soort'*. Ontheffing van de Flora- en faunawet is mogelijk ingevolge artikel 75, 6e lid, onderdeel C.

1.2.14 Wet ruimtelijke ordening (Wro)

Rijk, provincies en gemeenten leggen in ruimtelijke plannen vast hoe Nederland er nu en in de toekomst uit gaat zien. De Wet ruimtelijke ordening (Wro) regelt hoe deze plannen gemaakt en gewijzigd kunnen worden. Het gemeentelijke bestemmingsplan is een voorbeeld van een ruimtelijk plan waarop de Wro van toepassing is.

Op 1 juli 2008 is een herziene versie van de Wro in werking getreden. Deze nieuwe versie van de Wro maakt procedures korter en sneller, overzichtelijker en eenvoudiger. De nieuwe wet maakt duidelijk welke overheid - Rijk, provincie of gemeente - waarvoor verantwoordelijk is. Voorheen werden zogenaamde vrijstellingsprocedures op basis van artikel 19 van de Wro veelvuldig toegepast wanneer een bouwplan afweek van het geldende bestemmingsplan. In de nieuwe wet zijn deze procedures vervallen. Wil een gemeente afwijken van het bestemmingsplan, dan kan zij dat doen door middel van een ontheffing, wijziging of herziening van het bestemmingsplan. Wanneer een initiatiefnemer een bouwplan heeft (voor een inrichting of een leiding) dat niet past in het bestaande bestemmingsplan, kan hij/zij een zogenaamd principeverzoek indienen. De gemeente weegt vervolgens alle belangen en waarden af en kan besluiten tot een ontheffing, wijziging of herziening van het bestemmingsplan.

1.2.15 Wet luchtkwaliteit (Wlk)

Sinds 15 november 2007 zijn de belangrijkste bepalingen over luchtkwaliteitseisen opgenomen in de Wet milieubeheer (hoofdstuk 5, titel 5.2 Wm). Hiermee is het Besluit luchtkwaliteit 2005 (Blk 2005) vervallen. Omdat titel 5.2 handelt over luchtkwaliteit staat deze ook wel bekend als de 'Wet luchtkwaliteit'. Specifieke onderdelen van de wet zijn uitgewerkt in amvb's en ministeriële regelingen.

De kern van de 'Wet luchtkwaliteit' bestaat uit de (Europese) luchtkwaliteitseisen. Verder bevat zij basisverplichtingen op grond van de richtlijnen, namelijk: plannen, maatregelen, het beoordelen van luchtkwaliteit, verslaglegging en rapportage. De wet regelt het zogenaamde Nationaal Samenwerkingsprogramma Luchtkwaliteit (NSL). Daarbinnen werken het rijk, de provincies en gemeenten samen om de Europese eisen voor luchtkwaliteit te realiseren. De EU heeft Nederland inmiddels derogatie (verlenging van de termijn om luchtkwaliteitseisen te realiseren) verleend.

Het NSL is op 1 augustus 2009 in werking getreden. Vanaf nu is het NSL van kracht en dat betekent dat voor de onderbouwing van NSL-projecten kan worden verwezen naar het NSL wanneer het gaat om de effecten op luchtkwaliteit. Vanaf 1 augustus geldt ook de uitvoeringsplicht van de NSL-maatregelen voor alle NSL-partners.

De Wet Luchtkwaliteit is van toepassing op de fijn stof, NO_x, NH₃ en de geuremissies van het stortlichaam van Attero.

1.2.16 Besluit externe veiligheid inrichtingen (BEVI)

Het besluit externe veiligheid inrichtingen (BEVI) moet individuele en groepen burgers een basisbeschermingsniveau garanderen tegen een ongeval met gevaarlijke stoffen. Het besluit verplicht gemeenten en provincies rekening te houden met de externe veiligheid als ze een milieuvergunning verlenen of een bestemmingsplan maken.

Het Bevi bevat veiligheidsnormen voor bedrijven met gevaarlijke stoffen die een risico vormen voor personen buiten het bedrijfsterrein. Bijvoorbeeld vlakbij chemische fabrieken, lpg-tankstations en spoorwegemplacementen waar goederentreinen met gevaarlijke stoffen rangeren. Deze risicovolle bedrijven staan soms dichtbij huizen, ziekenhuizen en scholen (zogenaamde kwetsbare objecten) of in de buurt van winkels, horecagelegenheden, sporthallen of sportterreinen (beperkt kwetsbare objecten). Dat kan gevaar opleveren voor mensen die hier wonen, werken, verblijven of recreëren. Het Bevi moet de risico's beperken. Dit betekent bijvoorbeeld dat bedrijven maatregelen moeten nemen of dat provincies of gemeenten bedrijven of woningen moeten verplaatsen (saneren). Het Bevi is op enkele onderdelen na op 27 oktober 2004 in werking getreden. Het treedt gefaseerd in werking voor sanering van bestaande bedrijven. Het Bevi is per 13 februari 2009 gewijzigd.

1.2.17 Waterwet

De Nederlandse regels omtrent water zijn beschreven in de Waterwet, die onlangs (22-12-2009) is ingevoerd. De Waterwet benoemt drie doelstellingen: (1) het voorkomen/beperken van wateroverlast en waterschaarste,

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

(2) de bescherming en verbetering van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen en (3) de vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen. De Waterwet vervangt onder andere de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Wvo), de Wet op de waterhuishouding (Wwh) en de Grondwaterwet (Gww). De provinciale grondwaterverordening, de verordening op grond van de Waterschapswet en de Vierde nota Waterhuishouding.

Binnen de Waterwet worden zaken als regulering van het onderhoud en beheer van waterlopen vastgelegd. De 'keur' is hiervan een voorbeeld. De keur is een verordening van het waterschap die vooral handelt over zaken als: inrichting, beheer en onderhoud van waterkeringen en waterlopen, afrasteringen, ontvangst van baggerspecie, dempen of graven van sloten. In de keur staat welke handelingen in, op of in de buurt van waterstaatswerken (sloten, kades, gemalen en stuwen) verboden zijn. De Waterwet is samen met de Wet Milieubeheer de Nederlandse implementatie van de Europese Kaderrichtlijn Water.

In de Waterwet is onder andere het waterkwaliteitsbeheer geregeld. In de Waterwet staat dat het verboden is om zonder vergunning verontreinigende stoffen in het oppervlaktewater te lozen. In de Waterwet zijn bepalingen opgenomen over heffingen, waaronder leges, en over subsidies, schadevergoedingen en het verhalen van kosten. Bestaande financiële bepalingen uit de diverse waterwetten zijn bij elkaar gebracht en geïntegreerd.

De Waterwet geeft de grondslag voor de verontreinigingsheffing en de grondwaterheffing. Voor de verontreinigingsheffing, die moet worden betaald voor directe lozingen in het oppervlaktewater, geldt het beginsel 'de vervuiler betaalt'. Artikel 6.2 van de Waterwet stelt dat het verboden is om zonder vergunning met behulp van een werk afvalstoffen, verontreinigende of schadelijke stoffen, in welke vorm ook, te brengen in oppervlaktewateren.

Wat betreft het grondwateronderdeel van de waterwet, zal er voor Attero geen vergunning of melding vereist zijn. Dit komt doordat de zool van de stortplaats hoger ligt dan 70 cm+GHG (gemiddelde hoogste grondwaterstand). Daarom is het niet nodig grondwater te onttrekken bij de aanleg van de stortlocatie.

Voor de activiteiten van Attero is deze wetgeving relevant, omdat de vigerende vergunning zal moeten worden geactualiseerd.

1.2.18 Toekomstig beleid overheid

Het beleid is grotendeels verwoord in het LAP II. De Commissie MER heeft in haar advies voor de richtlijnen vermeld om in te gaan op het toekomstig overheidsbeleid inzake het storten van afval. Om te voldoen aan deze richtlijnen wordt in deze paragraaf expliciet ingegaan op het toekomstig beleid overheid.

De verwachting is dat al het afval over dertig tot vijftig jaar een economisch goed, grondstof of brandstof is. Daarom wordt de noodzaak van afvalbeleid kleiner en strenge richtlijnen zullen minder nodig zijn. In de toekomst zal langetermijnbeleid het meest effectief zijn als er Europese richtlijnen worden opgesteld. Op deze manier kan het afval nuttig worden ingezet op de plek waar daar het meeste behoefte aan is. De overheid heeft als beleidsdoel in 2050 helemaal geen afval meer te storten. Het weinige niet te verwerken afval dat zal overblijven, wordt opgeslagen totdat ook hiervoor een nuttige toepassing gevonden wordt.

Aangezien de hoeveelheid te storten afval in de toekomst zal afnemen, zal de stortplaats in Wijster steeds minder afval te verwerken krijgen. Het is daarom de verwachting dat binnen de aangevraagde storthoogtes nog zeer lang afval gestort zal worden. Omdat de mogelijkheid afval te storten ondanks de verminderde aanvoer moet blijven bestaan, vraagt Attero toch een actualisatie van de stortplaatsvergunning aan. De totaal te storten hoeveelheid afval zal niet veranderen in de nieuwe vergunning.

Op de lange termijn zal de stortplaats conform het beleid worden ingericht voor de tijdelijke opslag van afval totdat ook hiervoor een nuttige toepassing wordt gevonden.

Momenteel wordt ongeveer 75% van het geproduceerde afval nuttig toegepast. Uiteindelijk wil de overheid naar een situatie waarin al het afval nuttig wordt toegepast. De 25% van het afval dat nu niet nuttig wordt toegepast, bestaat voor het grootste gedeelte uit huishoudelijk afval en daarmee vergelijkbaar bedrijfsafval. Het huidige afvalbeleid is gestoeld op de ladder van Lansink. Hierin staat een voorkeursvolgorde beschreven voor afval. De ladder van Lansink is genoemd naar het Tweede Kamerlid dat deze volgorde in 1979 voorstelde. Verwerk je je afval op de hoogste trap van de ladder, hoe beter voor het milieu en hoe goedkoper. Hieronder staan de verschillende stappen van de ladder van Lansink beschreven.

1. Preventie
2. Hergebruiken
3. Recyclen
4. Verbranden (met energie winning)
5. Storten

Storten is de “laagste” vorm van verwerking van afval. Momenteel wordt er dan ook nog maar een klein gedeelte van het Nederlandse afval gestort. Het beleid heeft al vele jaren tot doel om afval op een hoger niveau te verwerken.

In het LAP 2002-2012 wordt aangegeven dat het Ministerie van VROM streeft naar een nieuwe langetermijnstrategie voor afvalverwerking. In het LAP 2009-2021 wordt aangegeven dat het ministerie van VROM wat betreft de langetermijnstrategie voor afvalverwerking de nadruk legt op de gehele productieketen. In het kader hiervan wordt het programma Ketengericht afvalbeleid 2009 – 2012 uitgevoerd. Dit langetermijnbeleid kan zorgen voor een betere haalbaarheid van de targets die zijn gesteld met betrekking tot afval en kan de huidige beleidsinstrumenten verbeteren. De beleidsvisie staat in hoofdlijnen beschreven in het rapport “Toekomstig afvalbeleid – een eerste stap naar een nieuwe langetermijnvisie voor het afvalbeleid”.

1.3 Provinciaal niveau

1.3.1 Omgevingsvisie Drenthe

De omgevingsvisie Drenthe is in ontwerp vastgesteld. De omgevingsvisie is het strategische kader voor de ruimtelijk-economische ontwikkeling van Drenthe. De visie formuleert de belangen, ambities, rollen, verantwoordelijkheden en sturing van de provincie in het ruimtelijke domein. De Omgevingsvisie kent een duidelijke relatie met bestaande programma's en plannen. Dat geldt op landsdelig niveau (bijvoorbeeld de Gebiedsagenda Noord-Nederland en de SNN-agenda), op regionaal niveau (bijvoorbeeld Regiovisie Groningen-Assen), op provinciaal niveau (bijvoorbeeld RSP en pMJP) en uitwerkingen van het

collegeprogramma van gedeputeerde staten (bijvoorbeeld programma Klimaat en Energie). Deze programma's en plannen zijn medebepalend geweest bij het tot stand komen van de Omgevingsvisie en worden benut bij de uitvoering ervan. Bestaande bestuurlijke afspraken zijn gerespecteerd.

In deze Omgevingsvisie zijn vier wettelijk voorgeschreven provinciale planvormen samengenomen:

- de provinciale structuurvisie op grond van de Wet ruimtelijke ordening;
- het provinciaal milieubeleidsplan op grond van de Wet milieubeheer;
- het regionaal waterplan op grond van de waterwetgeving;
- het provinciaal verkeers- en vervoersplan op grond van de Planwet Verkeer en Vervoer.

Met betrekking tot milieuhinderlijke bedrijven stelt de provincie dat gemeenten bij het inrichten van bedrijventerreinen de VNG-systematiek 'Bedrijven en Milieuzonering' dienen toe te passen. De vestiging van milieuhinderlijke bedrijven vraagt om een zorgvuldige ruimtelijke inpassing. In de provinciale optiek moeten bedrijven die vallen in de milieucategorieën 4, 5 en 6 van de VNG-systematiek zich vestigen op daartoe geschikte regionale bedrijventerreinen. Op dit moment is er voor deze bedrijven fysieke en milieuhygiënische ruimte op het Bargermeer in Emmen, het Europark en Leeuwerikenveld II in Coevorden, het Tweesporenland/MERA-terrein in Wijster en Oevers D in Meppel. Vestiging buiten deze terreinen sluit de provincie Drenthe uit.

Grootschalige energiesystemen moeten in de optiek van de provincie geconcentreerd worden op daarvoor aangewezen locaties, bijvoorbeeld op de bedrijventerreinen Bargermeer in Emmen, Europark in Coevorden en nabij Attero Noord in Wijster. Op deze terreinen bestaan ook kansen om energieproducenten en – consumenten aan elkaar te koppelen (energiecascadering). De genoemde terreinen zijn daarom als energietransitieparken (ETP) aangeduid. De provincie gaat zich inspannen, samen met de grondeigenaren Attero Noord en de gemeente Midden- Drenthe, om het Tweesporenland/MERA-terrein snel te ontwikkelen als energietransitiepark (ETP).

1.3.2 Klimaat en Energie – Beleidsinspanningen en projecten

In dit overzicht van de beleidsinspanningen zijn de activiteiten opgenomen waarvoor in 2008 provinciaal geld is ingezet of ingepland vanuit de budgetten voor het programma Klimaat en Energie. Met betrekking tot het bedrijventerrein MERA-Wijster is geld beschikbaar gesteld om MERA-Wijster te ontwikkelen tot een energietransitiepark met diverse energie- respectievelijk afvalgerelateerde activiteiten en een optimale energiehuishouding. Het resultaat was een visie op de ontwikkeling van bedrijventerrein MERA-Wijster tot Energietransitiepark Midden Drenthe. Hiernaast is een acquisitieplan voor bedrijfsvestiging opgesteld.

Ook zijn er ontwikkelingen met betrekkingen tot duurzame energie, zoals de benutting van warmte van Attero, groen gas productie en een bijdrage aan duurzame economische ontwikkeling en kennisontwikkeling en innovatie. Zo is Attero voorstander van de vestiging van windturbines op het MERA-terrein en op haar eigen bedrijfsterrein.

1.3.3 Provinciale omgevingsverordening

Op 2 februari 2005 is de Provinciale omgevingsverordening (POV) in werking getreden. Hieronder vallen regels voor het saneren van de bodem en het onttrekken van grondwater. Maar ook afspraken over

ontgrondingen, grondwaterbescherming, stiltegebieden en de handhaving zijn erin opgenomen. De POV sluit aan bij het tweede Provinciaal omgevingsplan (POP II), dat in de zomer van 2004 door Provinciale Staten is goedgekeurd.

De POV is opgesteld om het omgevingsbeleid uit POP II goed te kunnen uitvoeren en handhaven. De bestaande verordeningen zijn ingekort en gebundeld in de Provinciale omgevings-verordening. De POV vervangt met ingang van 2 februari 2005 vier oude verordeningen, te weten de ontgrondingenverordening voor Drenthe 2000, de verordening wegen en waterwegen provincie Drenthe 1994, de provinciale milieuverordening Drenthe en de verordening waterhuishouding Drenthe.

De relevantie van de POV is voor Attero gelegen in de regels die zijn opgesteld omtrent het afvoeren van afval door bedrijven. In de POV staan regels beschreven met betrekking tot de aanvoer van afval door derden aan afvalverwerkende bedrijven, zoals Attero.

1.4 Lokaal niveau

1.4.1 Bestemmingsplannen

Voor het terrein van Attero Noord B.V. is het bestemmingsplan "VAM- terrein en omgeving" van toepassing. Aan het terrein van Attero Noord B.V. is de bestemming "Afvalverbranding en afvalverwerking" gegeven. Aangezien de activiteiten van Attero op dezelfde locatie zullen plaatsvinden als momenteel het geval is, is de verwachting dat er geen andere bestemming hoeft te worden gegeven aan de gronden. Het stortterrein valt onder de bestemming 'Afvalverwerkingsbedrijf 3 (stortterrein)' en is bestemd voor stortterrein met de daarbij behorende dienstgebouwen, andere bouwwerken en wegen. De storthoogten zijn op de plankaart aangegeven en de maximale hellingen in de voorschriften. De maximale hoogte in het vigerende bestemmingsplan is 40 meter +mv met een binnenplanse vrijstellingsbevoegdheid van 10%. Van deze vrijstellingsmogelijkheid wordt gebruik gemaakt. De effectieve storthoogte is nu 44 meter + mv op locatie 5 (gelegen bovenop de locaties 1, 2 en 3). Voor het ophogen van de stortplaats, moet de maximaal toegestane storthoogte in het bestemmingsplan aangepast worden tot 48 meter +mv. Hiervoor wordt het bestemmingsplan partieel gewijzigd.

Indien er door de verhoging van het stortlichaam maatregelen moeten worden genomen in de omgeving ten behoeve van de landschappelijke inpasbaarheid, is het mogelijk dat het bestemmingsplan landelijk gebied van de gemeente Midden Drenthe moeten worden aangepast om de voorgenomen activiteit mogelijk te maken. Dit zal in dit MER worden beoordeeld.

1.4.2 Waterschapsbeleid Reest en Wieden

Het WOM (Water Op Maat) programma is uitgewerkt op maatregelniveau, uitgaande van maximale doelrealisatie en dus ook het strategisch grondbeleid is hierop gericht. Deze doelen zijn uitvoerig beschreven in het Waterbeheerplan. In het Waterbeheerplan is ook aangegeven dat de verplichtingen die voortvloeien uit Kaderrichtlijn Water (KRW) en WB21 een strakkere aanpak vereisen voor het verwerven van grond of gebruiksrechten.

In de volgende figuur zijn deze doelen en maatregelen beknopt schematisch weergegeven, ze vormen daarmee het doelenkader voor de aankoopstrategie.

Figuur 5. Doelenschema waterschap Reest en Wieden

Doelenschema waterschap Reest en Wieden		
Doel	Dat betekent het volgende:	Te realiseren door:
Veiligheid	Water binnen het systeem houden	- afvoercapaciteit verruimen - blauwe diensten - doorzicht verbeteren - fosfaat verwijderen - functiewijziging - kades aanleggen - kunstwerken - natuurvriendelijke inrichting - onderhoud - overstorten saneren - peilbeheer - peilbeleid - uitspoeling voorkomen - water bergen / vasthouden - watergangen - wateroppervlak vergroten
Robuust watersysteem	Vermogen om extreme afvoer op te vangen, grote opslagcapaciteit en een groot herstellvermogen, tegen maatschappelijk aanvaardbare kosten	
Gewenst grond- en oppervlaktewaterregime	Functiegericht oppervlakte- en grondwaterstanden reguleren	
Verbetering waterkwaliteit	Waterkwaliteit voldoet aan de gestelde normen.	

Het uitgangspunt bij het realiseren van deze doelen en uitvoering van deze maatregelen binnen de aankoopstrategie is 'strategisch handelen', dat biedt het Waterschap Reest en Wieden de volgende voordelen:

- de beschikking krijgen over ruilgronden waarmee het waterschap een interessante gesprekspartner wordt, het waterschap kan namelijk meer bieden dan alleen regels of geld;
- de beschikking hebben over gronden die (tijdelijk) in gebruik kunnen worden gegeven waarmee tijdelijke knelpunten kunnen worden opgelost;
- snel kunnen inspelen op kansrijke mogelijkheden op de markt;
- door op natuurlijke momenten aan te kopen op de markt kan voorkomen worden dat een hogere prijs betaald moet worden.

Er zijn ook een aantal nadelen verbonden aan strategisch handelen (kosten, risico prijsnadeel, administratieve procedures, noodzaak niet uitruilbare grond te beheren). Desondanks is het van belang nadrukkelijker te anticiperen op maatregelen die in de toekomst zullen worden uitgevoerd om doelrealisatie te bespoedigen.

1.4.3 Overig relevant gemeentelijk beleid: Ontwikkelingsplan Beilen (2004)

In het ontwikkelingsplan Beilen wordt aangegeven dat er een ontwikkeling speelt rondom het bedrijventerrein MERA-Wijster, grenzend aan het terrein van Attero. Bedrijventerrein MERA-Wijster is gereserveerd voor bedrijfsactiviteiten, gelieerd aan afvalverwerking. Attero heeft tot voor enkele jaren een zeer terughoudend beleid gevoerd met betrekking tot de verkoop van gronden op dit terrein. Enkele jaren geleden is Attero een groter belang gaan hechten aan de vestiging van bedrijven die behoefte hebben aan warmte, stoom of proceswater van Attero, of die hun afvalwater door Attero kunnen laten zuiveren. Hierdoor is de belangstelling voor dit terrein sterk toegenomen.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Aanvullend wordt in aansluiting op het Provinciaal Omgevingsplan II een zekere verruiming aangebracht in de toegestane bedrijfsactiviteiten. Deze verruiming van de bestemming is ten gunste van industriële bedrijven met een (zeer) grote ruimtevraag. Aandacht en ruimte voor nieuwe ontwikkeling mag niet leiden tot een verwaarlozing van bestaande terreinen. Tenslotte is een bedrijf met veel meer moeite binnen te halen, dan een aanwezig bedrijf vast te houden. Ook deze bestaande bedrijven worden geconfronteerd met dynamische ontwikkelingen waar de bedrijfsomgeving in moet kunnen mee veranderen. Daarin is de gemeente uiteraard gesprekspartner.

Themadoelen

1. Het op korte termijn ontwikkelen van een locatie voor kleinschalige, lokale bedrijvigheid.
2. Het aangeven van een uitbreidingsrichting na Ossebroeken.
3. Het op hoogwaardige wijze ontwikkelen van terreinen.
4. Het monitoren van bestaande terreinen.
5. De communicatie met het bedrijfsleven optimaliseren.

In de periode van nu tot 2015 is binnen de gemeente Midden Drenthe 25 hectare aan nieuw bedrijventerrein benodigd. Het aantal van 25 hectare bruto is opgebouwd uit twee categorieën, die elk hun eigen eisen stellen aan de bedrijfsomgeving. Daarom is besloten voor beide categorieën afzonderlijke terreinen ter beschikking te stellen om de inrichting en verkaveling goed te kunnen afstemmen op de vraag.

Het MERA terrein wordt het enige terrein binnen de gemeente Midden Drenthe voor BEVI bedrijven.